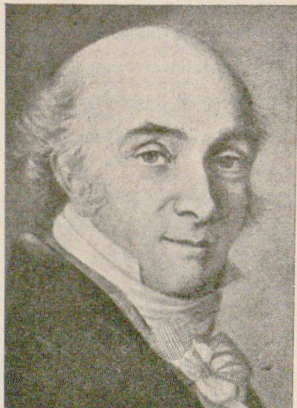

свършва съ крахъ — и 1793 се повръща пакъ къмъ виртуозна и композиционна дейность, посещавайки Лондонъ. Следъ блъскавъ приемъ, подозрянь, че е съмишленикъ и пратеникъ на французката револю-

Джовани Батиста Виоти

ционна партия, В. напуска Англия и заживѣва въ околноститѣ на Хамбургъ, където се отдава на усилена творческа дейность. 1795 отива пакъ въ Лондонъ, но вмѣсто да концертира — става участникъ въ едно питейно заведение, 1802 се връща пакъ въ Парижъ и свири въ малката зала на консерваторията така, че очудва всички. Следъ неуспѣшно ръководство на „Голѣмата опера“, се повръща наново къмъ концертни пътувания — при едно отъ които умира. Играта на В. се е отличавала съ своята необикновена точностъ, широта и топлота на тона и високо изящество. Композицитѣ на В., състоящи се отъ 29 концерти и 18 сонати за цигулка, 21 триа за 2 цигулки и чело, 21 струнни квартета, 2 концертанта за 2 цигулки, 3 ноктюрни за пиано и 51 цигулковидуети, заематъ едно видно мѣсто въ цигулковата литература — презъ които минава въ пѣтя на своето развитие всѣки цигуларъ.

Випрехтъ, Вилхелмъ Фридрихъ — Wieprecht, Wilhelm Friedrich — компонистъ за духовъ (воененъ) оркестъръ и изобретателъ на басовата туба, род. 8 авг. 1802 г. въ Ашерслебенъ, умр. 4 авг. 1872 въ Берлинъ, цигуларъ-ученикъ на Хасе въ Дрезденъ; практически изучава почти всички инструменти, но когато получава мѣсто въ кралската капела въ Берлинъ — се отдава на акустически занятия, а сщо и на устройството на духовитѣ инструменти — и въ резултатъ — изнамира басовата туба, а сщо внася подобрене и въ контрафагота и др.. В. има голѣми заслуги за подобренieto военно-музикалното дѣло въ Германия; като директоръ на музикалнитѣ хорове на гвардията и на всички военни музики, той ги преустройва и довежда до една значителна художествена висота. В. е организаторъ и на турските военни музики. Аранжираль е много нѣща за духовъ оркестъръ, писалъ е единъ учебникъ по инструментация и оркестриране за военна музика, както и статии по акустика и строителството на инструментитѣ.

Виржиналь, фр. Virginalе — старото английско име на клавиесина. Името съществува още отъ началото на XVI ст., и се е употребявало после за една разновидность на спината отъ малкъ размѣръ, въ правоъгълна или квадратна форма, презъ течението на XVIII в.

Виртуозъ, лат. Virtus — способностъ. Изпълнителъ, имащъ рѣдката способностъ за пълно овладяване техниката на единъ инструментъ, или на гласа. Първитѣ виртуози сж въ областта на гласовото изкуство, тѣ се явяватъ още въ сръдновековieto. Гласовиятъ, или пѣвчески виртуозитетъ процвѣтáva презъ XVIII ст. Съ усъвършенствуването на разнитѣ видове инструменти — се явяватъ и инструментални виртуози : най-напредъ на лютна, после органъ, въ началото на XVII в. се явяватъ цигулковитѣ, а по-късно и клавириитѣ (следъ изнамирането на пианото съ чукчета), а отъ втората половина на XVIII — и на разнитѣ други солови инструменти. Втората половина на XVIII — и първата на XIX в. сж златниятъ вѣкъ на виртуозитѣ.